

Ето зададе се аскера на отдѣлни групи. Лека-полека се източи, а Селимъ и Заки още не идѣха. Дали не сж ударили на преваръ по други пѣтъ? Питаха се всички.

Недоумѣнието имъ обаче скоро изчезна. Едва бѣше миналъ половинъ часъ, откакъ аскера се скри отъ очи, ето ги и двамата вече на рѣтлината. Всички комити се споразумѣха и се притаиха близу до пѣтя въ удобни засади. Изкушението бѣше голѣмо. Тѣ не смѣха да дѣлятъ мегданъ съ аскера, пѣкъ не бѣше и нужно. Селимъ и Заки бѣха достатѣчна плячка. Ако успѣха, ефекта щѣше да бжде голѣмъ.

Бавно яздѣха двамата турци, разиграваха своитѣ аж-драгани. Грижитѣ имъ се бѣха притаили и задрѣмали въ душевни дѣлбини. Мечти за бждно щастие се мѣркаха предъ тѣхнитѣ взори. Падишаха е великъ, Аллахъ е всесилень, турската земя е безкрайна. Въ тѣхнитѣ хареми всичко е здраво, читаво, красиво. Берекетъ — изобилие, жѣлтици мухлясали, агалѣкъ и рахатлѣкъ ги чакатъ. Тѣ и не дозираща, че злото ги дебне тѣй близу. Като две ухранени мишки тѣ подскачаха край добре нагласения капанъ. Стрѣвѣта се мѣркаше, сърцата трептѣха отъ радостъ. Още единъ мигъ и щракъ! — ще се намѣрятъ въ клопката.

Високо въ небето орли се виеха. Силнитѣ имъ очи плячка търсѣха. Гордо порѣха простора въ разни посоки. Златосяйни облачета минаваха край тѣхъ, гонѣха далечно пристанище. Дали тѣ ще стигнатъ тамъ? Нѣма ли по пѣтя вихъръ да ги срещне и разпилѣе?

Когато Селимъ и Заки стигнаха до моста надъ рѣката, изведнажъ се разнесе:

— Дуууръ! Стой!

И тѣ се слисаха. Конетѣ се изправиха на задни крака, изплашени и стѣписани, искаха да хвърлятъ яздачитѣ си. Пѣтя бѣше пресѣченъ и предъ тѣхъ и задъ тѣхъ. Нѣмаше що — тѣ спрѣха.

— Селимъ, не мърдайте, тамъ стойте! — извика чичо и заедно съ двадесетина другари излѣзе изъ засадата и ги заобиколи.